

[Kirsten Jacobsen]

Vi har diskuteret heroppe, at en aftale skal være en aftale. Det var jo egentlig sådan, tilstanden var, før den tidligere boligminister, fru Agnete Laustsen, fik kolde fødder, fordi der kom nogle avisoverskrifter og hun på daværende tidspunkt sad i Københavns Borgerrepræsentation. Derfor fik vi den paniklov, vi nu har haft lige siden, og det har som sagt medført de rene lovløsheder på erhvervslejeområdet. Det tror jeg er kendsgerninger, som alle er nødt til at bøje sig for. Vi har set i stribevis af sager. Der er skrevet hele kriminalromaner om, hvordan lejerne har fået nedsat lejen med henvisning til det lejedes værdi, og det har været sådan, at det er sket næsten pr. automatik.

For at nævne nogle af de værste eksempler kan man nøjes med at tage et multinationalt foretagende som Burger King, som i forbindelse med ombygningen af en ejendom i Ålborg selv er med til at aftale de ombygninger, der skal til, og frivilligt laver en lejeaftale, som går ud på, at der skal være den nødvendige forrentning af den investerede kapital, og at det vil give en årlig leje på 1,5 mio. kr. Det aftaler man i en lejekontrakt. 1 år og 2 måneder efter går Burger King til huslejeretten og kræver lejenedsættelse med henvisning til det lejedes værdi fra 1,5 mio. kr. til 150.000 kr. Det taler vel for sig selv om, hvad det her handler om.

Det taler vel også for sig selv, når vi har eksempler og kan påvise, at professionelle advokater her i København, som beskæftiger sig med udlejning af erhvervslokaler, for deres egne lejemål kræver stribevis af ombygninger og istandsættelser, indgår lejekontrakt om en aftalt leje, og 1 år og 1 måned efter kræver lejenedsættelse med henvisning til det lejedes værdi.

Selv boligministeren har jo ikke holdt sig for god til at deltage i det her spekulationsræs. Slots- og Ejendomsforvaltningen har krævet i massevis af lejenedsættelser med henvisning til det lejedes værdi, og man har sagt, at grunden til, at man skal have reguleringen, er, at man skal beskytte den svage part. Hvis man nu oven i købet ligesom godtager det argument, så kunne jeg godt tænke mig at spørge boligministeren, om han mener, at Boligministeriets embedsmænd i forhold til erhvervsudlejere er den svage part, og at det er begrundelsen for, at man har indgået lejeaftaler, som var hen i vejret, og som man bagefter måtte kræve nedsat ganske kort tid efter, at man har indgået dem.

Fremskridtspartiet prøvede allerede sidste år at få et forslag igennem, som kunne skabe lidt mere orden. Da var vi meget rimelige og prøvede ligesom at fremsætte det, vi troede var muligt. Det hjalp ikke noget. Vi opfordrede gang på gang boligministeren til at komme med forslag, og vi fik da endelig nedsat et udvalg, selv om enhver kunne se, at de aldrig kunne blive enige; det blev de heller ikke. Jeg synes, det var naivt at tro, at de kunne blive enige. Aldrig, når lejere og ejere har sat sig sammen, har de kunnet blive enige, således at det har medført lovgivning, som de i fællesskab støttede. Derfor fremsatte Fremskridtspartiet sit eget forslag byggende på, at en aftale er en aftale – færdig med det.

Men for at imødegå argumentet om, at der kan være små frisører, små købmænd, små bagere, som måske kan betragtes som de svage, har vi i nr. 1, stk. 2, sagt, at udlejerer i så fald har pligt til at betale et honorar til en advokat eller en rådgiver, således at lejerer får nødvendig ekspertbistand, når han skal gennemgå udlejerens udkast til kontrakt. Dermed mener vi, at der er en rimelig sikring af, at de hensyn til de små bliver varetaget.

Jeg er glad for, at fru Pia Gjellerup havde et glimt i øjet, da fru Pia Gjellerup mente, at Socialdemokratiet muligvis kunne støtte det, hvis det bliver overført til ministerens lovforslag. Jeg kan forsikre fru Pia Gjellerup om, at skal vi have de reguleringer, der er i ministerens forslag, så vil Fremskridtspartiet ikke støtte det initiativ omsat til ministerens forslag. Når vi har fremsat det, så er det selvfølgelig, fordi det for hele området skulle bero på, at en aftale var en aftale.

Men som sagt fik de her provokationer efterhånden boligministeren til at komme med et lovforslag, altså L 122, og det er en uomtvistelig kendsgerning, at vejer man det forslag op med det wild west-forslag, som vi har i øjeblikket, så er der klare forbedringer i ministerens forslag. Jeg vil oven i købet rose ministeren for, at Boligministeriet for en gangs skyld har præsteret ordentligt juridisk arbejde – dermed har jeg ikke taget hensyn til indholdet af forslaget – men teknisk set hænger forslaget sammen, og det er ikke ret tit, at man på forhånd kan sige til Boligministeriets embedsmænd: Her har I sørget for, at § 1 hænger sammen med slutningen, og der er ikke noget at komme efter på det